

КРАЎЧАНКА Ірына,
вучаніца 11 класа
ДУА «Гімназія № 1 г. Жлобіна».
Тэма: *«Ёсць такая прафесія –
“сеяць разумнае, добрае,
вечнае...”»*

31 жніўня

Настрой восеньскі. Але не той халодны і калючы, лістападаўскі, а светлы і цёплы, першавераснёўскі – з празрыстай просінню неба, з ласкавым сонечным пробліскам, з першым жоўтым лістком, які павольна злітае на зямлю і, яшчэ не даляцеўшы, просіцца ў рукі...

А заўтра срэбным галаском званок рупліва пакліча ў школу. Мяне апаноўвае ціхі сум, бо гэта апошні першы званок у маім жыцці!

Школа... Кожны чалавек напаўняе гэтае слова сваім асаблівым сэнсам. Нехта прыгадае першы ці апошні званок, шумныя вечары і дыскатэкі, форму дзелавага стылю, кантрольныя работы, шпаргалкі. Аднак для ўсіх, упэўнена, успаміны пра школу звязаны ў першую чаргу з асобай педагога. Тыя, у каго вучымся (іншы раз – усё жыццё), называюцца ганаровым іменем – настаўнікі.

Добры дзень, сяброўка-школа! Добры дзень, любімыя настаўнікі!

1 верасня

У школе зайшла да сваёй любімай першай настаўніцы і, як заўсёды, падарыла букет руж.

Праз усё жыццё пранясу я ў сваім сэрцы ўдзячнасць першай настаўніцы! Калісьці мяне, маленькую, матуля прывяла

да першай маёй настаўніцы ў клас і ўклала маю кволую ручку ў моцную, надзейную яе руку. Гэта яна падаравала мне цуды свету, навучыла бачыць у будзённым характаве, перакінула дзівосны вясёлкавы мост ад майго сэрца да загадкавай краіны ведаў. Гэта яна з уласцівай ёй адказнасцю, працавітасцю і цярапеннем не толькі вучыла і выхоўвала, але і бескарысна дарыла кожнаму з нас цяпло ўласнага сэрца, пяшчоту сваёй душы.

Моцнага Вам здароўя, любві і ўдзячных вучняў, дарагая Таццяна Фёдаравна!

5 верасня

Сёння на класнай гадзіне доўга спрачаліся: ці многае залежыць ад асобы настаўніка? Мне думаецца, усё! Як у гэтым можна сумнявацца?! Настаўнік для вучня – маяк: куды накіруе педагог, куды пакажа шлях, туды і павядзе яго жыццёвая дарога.

Прыгадала кінафільм «Ирония судьбы, или С лёгким паром!», дзе два героі – настаўнік і ўрач – спрачаюцца і прыходзяць да высновы, што памылкі ўрача каштуюць вельмі дарага, а памылкі настаўніка менш заўважныя, але могуць нанесці больш шкоды. Сапраўды, ад настаўніка, які ідзе побач адзінаццаць гадоў, шмат у чым залежыць, як складзецца твой лёс.

9 верасня

Пачула выказванне, што настаўнік – соль зямлі.

Бог казаў пра апосталаў: «Вы – соль зямлі, бо калі соль згубіць сваю сілу, то што зробіць яе салёнаю? Соль захоўвае тое, што ёй пасолена, каб не сапсавалася, так і вы навучаннем, напамінам захоўваеце чалавека ад гнілі духоўнай».

Чаму ж настаўнік – соль зямлі? Напэўна, таму, што здаўна людзі цанілі соль за адменныя якасці доўга захоўваць свежымі прадукты. Так і настаўнікі зберагаюць душы ад

духоўнай гнілі. Як ежа без солі прэсная, так і сэрцы людзей застаюцца пустымі без «настаўніцкага» зерня.

12 верасня

Часта задумваюся: колькі цярапення трэба настаўніку, каб працаваць з вучнямі, раіць, песціць, усяляць надзею... Ці змагла б так я? Жыццё пакажа. Але для сябе я рапыла даўно: стану настаўніцай! І як бы цяжка ні было, мне хочацца весці дзяцей па цяжкім шляху быцця, накіроўваць, дапамагаць не згубіцца на вялікай планеце і... вучыць.

Чым больш я гляджу на сваіх настаўнікаў, тым больш захапляюся людзьмі гэтай прафесіі. Праца сейбітаў разумнага, добрага, вечнага самая важная і неабходная была і будзе заўсёды.

Нібы сонечнае праменне, прыносяць настаўнікі святло ў гэты свет. Як каметы на цёмным начным небе невуцтва і бездухоўнасці, не гаснуць з гадамі, а пакідаюць яны яркі след ведаў і дабрыні.